

Sammanfattning av fredagens predikan 4 oktober 2024: "Incidenter från den helige profets (sa) liv – Slaget om diket"

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sa Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba) att han skulle fortsätta att nämna incidenter relaterade till slaget om de konfedererade.

Fortsatte muslimerna att erbjuda de fem dagliga bönerna i tid under striden?

Hans Helighet (aba) sa att när de icke troende inte kunde nå någon framgång hittills i striden, lovade de att de skulle genomföra en hård attack nästa morgon. De omgav diket före soluppgången, och en kontingent gick mot den Helige Profetens (sa) tält. De försökte kontinuerligt korsa diket, samtidigt som de sköt otaliga pilar. Dessa försök och attacker från de icke troende fortsatte. Det var den här dagen som, enligt vissa historiker, muslimerna inte kunde be sina böner i tid på grund av att de var ockuperade av de ständiga attackerna. Det sägs att muslimerna inte kunde bedja tidiga eftermiddags- eller sena eftermiddagsböner förrän efter att solen hade gått ner.

Hans Helighet (aba) sa att det inte kan vara sant att den Helige Profeten (sa) och hans följeslagare inte skulle ha framfört bönerna. Utan tvekan skulle de ha varit upptagna, men de skulle ha framfört bönerna. Det är sant att ett våldsamt angrepp utfördes runt tiden för den sena eftermiddagsbönen, men det skulle fortfarande ha blivit bjudet, även om det var på kort tid.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

"...Att alla muslimernas böner inte framfördes i tid är felaktigt. Tvärtom, allt som underbyggs av autentiska berättelser är att fram till den tidpunkten, eftersom Salat-e-Khauf ännu inte hade ordinerats, på grund av det ständiga hotet och engagemanget, kunde endast en bön, d.v.s. Asr-bönen, inte bedjas i tid och kombinerades med Maghrib. I ljuset av vissa berättelser bjöds bara Zuhr- och Asr-bönen senare än vanligt." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 469)

Hans helighet (aba) sa att den utlovade Messias (as), som är domaren och rättvisa skiljedomaren i denna tidsålder, ansåg att de berättelser som säger att fyra böner kombinerades efter solnedgången alla var svaga berättelser. Det finns bara en berättelse som den utlovade Messias (as) anser vara giltig, vilket är att den sena eftermiddagsbönen uppbars något senare än den exakta tiden. Därför är det tydligt att alla bönerna inte framfördes på en gång.

Den helige profets (sa) böner mot fienden och misstankar växer mellan de konfedererade

Hans helighet (aba) sa att det är registrerat att slaget om de konfedererade var svårt för muslimerna, eftersom de också ställdes inför hunger och kallt väder. Under denna tid fanns det en kontingent av den muslimska armén som skulle begrava en av sina kamrater. Längs vägen stötte de på tjugo kameler lastade med proviant som skickades av Banu Quraizah mot Quraish. Dessa var ransoner som skickades av Huyayy bin Akhtabs ansträngningar. Efter ett litet utbyte kunde muslimerna ta kamelerna i sin ägo och presenterade dem för den Helige Profeten (sa). Muslimerna vid diket kunde dra nytta av dessa proviant och några kameler slaktades också för mat. Detta var ett taktiskt knep och i ett krigstillstånd var det helt tillåtet för muslimerna att ha gjort detta.

Hans Helighet (aba) sa att det också nämns att den Helige Profeten (sa) ber mot de konfedererade. Det finns nedtecknat att under tre dagar skulle den Helige Profeten (sa) räcka upp sina händer och be mot förbundsmedlemmarna mellan de två eftermiddagsbönerna. Sedan sa den Helige Profeten (sa) att muslimerna inte skulle försöka komma ansikte mot ansikte med fienden, snarare borde de söka skydd från Gud. Men om de skulle stå öga mot öga med fienden så borde de ha tålamod. Sedan bad den Helige Profeten (sa) om hjälp mot de icke troende och om förmågan att besegra dem.

Hans Helighet (aba) sa att de icke troende hade tröttnat och var angelägna om att inleda en stor attack i försök att få stopp på muslimerna. Ur en taktisk synvinkel, drog de icke-troende förtroende från det faktum att de hade omringat Medina från alla håll och att de hade allierade i Banu Quraizah som var inne i Medina. De uppskattade att en enda enad attack skulle avsluta Medina. När de icke troende planerade, initierade Guds dekret hjälp från muslimerna från det osynliga.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

'En individ vid namn Na'im bin Mas'ud som tillhörde Ashja'-stammen, som var en gren av Ghatafan-stammarna, och som kämpade mot muslimerna i detta krig, nådde Medina. I sitt hjärta hade den här personen accepterat islam, men tills nu var de icketroende omedvetna om detta. Genom att dra nytta av detta tillstånd, med stor intelligens, använde han en strategi som lyckades skapa spricka mellan de icke troende. Först gick Na'im bin Mas'ud till Banu Quraizah och eftersom han hade gamla släktskap med dem, träffade han deras hövdingar och sade:

"Enligt min mening gjorde du inte bra i att förråda Muhammed [sa] och gå med i Quraish och Ghatafan. Quraish och Ghatafan är bara här i Medina i några dagar, men ni är permanenta invånare på denna plats, eftersom detta är ert hemland och ni kommer att fortsätta att komma i kontakt med muslimerna. Kom bara ihåg att när Quraish lämnar härifrån, ska de inte ta det minsta hänsyn till dig och lämna dig här på muslimernas nåd. I det minsta bör du kräva att Quraish och Ghatafan överlämnar några få män som gisslan, så att du kan vara säker på att du inte kommer att drabbas av förräderi till slut."

Banu Quraizahs hövdingar förstod detta råd från Na'im och blev beredda att kräva gisslan från Quraish så att de inte skulle möta svårigheter i slutändan. Efter detta gick Na'im bin Mas'ud till hövdingarna i Quraish och sa:

"Banu Quraizah är rädda att efter att du lämnat de kan ställas inför svårigheter för din skull; därför börjar de tvivla på denna allians och avser att kräva några få gisslan som en garanti. Du ska dock inte ge dem några gisslan alls, så att de inte förråder dig och överlämnar din gisslan till muslimerna" osv osv.

Sedan gick han till sin egen stam, Ghatafan, och sa liknande saker. Enligt Guds plan hände det så att Quraish och Ghatafan redan planerade en total attack mot muslimerna. Denna attack skulle genomföras från stadens alla fyra fronter samtidigt, så att muslimerna inte skulle kunna försvara sig på grund av sitt ringa antal och deras försvarslinje skulle kunna penetreras från ett eller annat ställe. Med denna avsikt sände de bud till Banu Quraizah att "Belägringen blir alltför långvarig och folk börjar tröttna. Sålunda har vi beslutat att i morgon ska alla stammarna angripa muslimerna, ni bör också förbli beredda på morgondagens angrepp." Banu Quraizah, som redan hade talat med Na'im, svarade, "I morgon är det vår sabbatsdag och därför kan vi inte samarbeta följande dag; och hur som helst, tills du överlämnar några gisslan till oss som en garanti för att du inte kommer att förråda oss till slut, kan vi inte delta i denna attack." När Quraish och Ghatafan fick detta svar från Banu Quraizah, blev de häpnade och sa, "Na'im har talat sanning, det verkar som om Banu Quraizah är angelägen om att förråda oss." Å andra sidan fick Banu Quraizah svaret från Quraish och Ghatafan att "Vi ska inte ge er några gisslan. Om du vill komma som stöd, gör det utan några villkor." Som ett resultat sa Banu Quraizah: "Det är sant att Na'im har gett oss goda råd i och med att Quraish och Ghatafan inte har goda avsikter." På detta sätt lyckades Na'ims intelligenta strategi skapa splittring och olikfärdighet inom det icke-troende lägret.

Detta är den strategi som användes av Na'im, men den mest anmärkningsvärda aspekten av detta var att även i ett så känsligt uppdrag, så långt det var möjligt, sa Na'im inte något särskilt som kunde klassificeras som falskhet. När det gäller användningen av taktisk strategi för att genomföra en plan, eller för att formulera en design genom vilken man kan skyddas från en fiendes ofog, är detta inte alls förkastligt. I själva verket är det en mycket fördelaktig del av krigskonsten, genom vilken en grym fiende kan frustreras och besegras och den onödiga kedjan av blodsutgjutelse och blodbad kan få ett slut. (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol 2, s. 474-476)

Hans Helighet (aba) citerade den andre kalifen, Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad (ra) som skriver:

'En Nu'aym, som tillhörde stammen Ghatafan, lutade sig mot islam. Han hade kommit med de hedniska arméerna men letade efter en möjlighet att hjälpa muslimerna. Ensam kunde han inte göra mycket. Men när han såg att judar hade gjort gemensam sak med araberna och muslimer verkade stå inför en säker död och förstörelse, bestämde sig Nu'aym för att göra vad han kunde för att rädda muslimerna. Han gick till Banu Qurayzah och pratade med deras hövdingar. Om de arabiska

arméerna rymde, vad förväntade de sig att muslimerna skulle göra? När judarna står i strid med muslimerna, borde de inte vara redo för straff på grund av dem som visar sig vara falska mot en pakt? Förhöret skrämde de judiska ledarna. De frågade honom vad de skulle göra. Nu'aym rådde dem att be om sjuttio hedningar som gisslan. Om hedningarna var ärliga om en samlad attack skulle de inte avslå begäran. De borde säga att dessa sjuttio skulle bevaka sina strategiska punkter, medan de själva attackerade muslimerna bakifrån. Efter sina samtal med judarna gick han till de hedniska ledarna. Han frågade dem vad de skulle göra om judarna gick tillbaka på sin strid; om de för att försona muslimerna bad om hedniska gisslan och sedan överlämnade dem till muslimerna. Var det inte viktigt för dem att testa judarnas ärlighet och be dem att genast delta i den gemensamma attacken? De hedniska hövdingarna var imponerade av detta råd. Efter det skickade de bud till judarna och frågade dem om de inte skulle attackera staden bakifrån nu när de (konfederationerna) var redo för den planerade attacken. Judarna svarade att följande dag var deras sabbat och att de inte kunde slåss den dagen. För det andra, sade de, tillhörde de Medina, och de arabiska konfederationerna var alla utomstående. Skulle araberna fly från striden, vad skulle judarna göra? Araberna borde därför ge sjuttio män som gisslan. Judarna skulle då vara redo att utföra sin del av attacken. Misstanken fanns redan på jobbet. Araberna vägrade att acceptera den judiska begäran. Om judarna var ärliga i sin strid med araberna, så fanns det ingen mening med det slags förslag som de hade lagt fram. De arabiska arméerna förlorade sin iver, eftersom de var omstörtande av modet, och när natten kom, somnade de belastade med tvivel och svårigheter.” (Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad (ra), Introduction to the Study of the Holy Qur'an, s. 161)

Guds Allsmäktiges hjälp stiger ned

Hans Helighet (aba) sa att Gud också hjälpte muslimerna genom en storm en natt som drev bort de icke troende som försökte attackera. Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

"Det var möjligt att Na'iim bin Mas'uds fredliga ansträngningar kan ha gått till spillo och efter en tillfällig snubbling och skakningar kan de icke troende ha återfått sin enhet och ståndaktighet. Men enligt Guds avsikt hände det så att efter dessa händelser slog hårda vindar ner på natten, och eftersom de otrognas läger låg på en öppen slätt, resulterade detta i en hård storm. Tälten rycktes upp och deras täcken flög av, kokkärl störtades och ett regn av sand och småsten började fylla människors öron, ögon och näsor. Då började, mer än något annat, de nationella eldarna, som under natten med stor formalitet enligt den gamla arabiska seden hölls i eld, att blåsa ut här och där, som löst skräp. Dessa skådespel chockade de vidskepliga hjärtan hos de icke troende, som redan skakades på grund av svårigheterna i denna långvariga belägring och den bittra erfarenheten av ömsesidig misstro bland de konfedererade, att de inte kunde återta sig själva därefter. Före gryningen rensades Medinas horisont från smuts och damm från den icke troende armén.

Därför hände det så att när stormen tog till sig, kallade Abu Sufyan till sig de närliggande hövdingarna för Quraish och sa: "Våra svårigheter ökar. Det är inte längre lämpligt för oss att stanna här. Det är bättre för oss att återvända och för mig är jag ledig." När han utfärdade detta kommando beordrade han sina män att dra sig tillbaka och tog sedan till sin kamel. Men tillståndet för hans rädsla var sådant att han till och med glömde att lossa frambenen på sin kamel. Efter att han hade klättrat upp och märkt att kamelen inte rörde sig, kom han ihåg att kamelen ännu inte

skulle lossas. Vid denna tidpunkt stod Ikramah bin Abu Jahl bredvid Abu Sufyan, och i något av en bitter ton sa han: "Abu Sufyan! Du är arméns befälhavare men du flyr från armén och lämnar den bakom dig och bryr dig inte ens om de andra." Abu Sufyan var generad över detta och steg av sin kamel och sa: "Där är du, jag går ingenstans än, men du bör snabbt förbereda dig och gå härifrån så fort som möjligt." Därför blev folk snabbt engagerade i förberedelser och kort därefter steg Abu Sufyan på sin kamel och gav sig iväg. Fram till den tiden hade Banu Ghatafān och de andra stammarna ingen som helst kunskap om Quraishs avsikt att fly. Men när Quraishens läger snabbt började utrymmas fick de andra också reda på detta. Som ett resultat blev de andra också rädda och tillkännagav en reträtt. Banu Quraizah drog sig också tillbaka till sina fästningar. Tillsammans med Banu Quraizah, chefen för Banu Nadir, följde Huyayy bin Akhtab dem också till deras fästningar. Innan gryningens ljus uppenbarade sig var hela slätten tom, och genom en plötslig och häpnadsväckande förändring av händelserna blev muslimerna, som var på gränsen till nederlag, triumferande segrare." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 476-478)

Hans Helighet (aba) citerade den andre kalifen, Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad (ra) som skriver,

"För att vara omstörtande av mod tappade de arabiska arméerna sin iver, och när natten kom, somnade de belastade med tvivel och svårigheter. Både officerare och män reparerade sina tält i nedstämdhet. Sedan hände ett mirakel, hjälp som kom från himlen till muslimerna. En hård vind började blåsa. Tältväggar sopades bort. Kokgrytor välte över eldar. Några bränder släcktes. Hedningarna trodde på att hålla en eld vid liv under hela natten. En flammande lägereld var ett gott omen, en släckt ett dåligt omen. När en eld framför ett tält släcktes, skulle de åkande som ansåg att det var en dålig varning, dra sig ur striden för dagen och gå med igen. De hedniska ledarna var redan drabbade av tvivel. När några campare packade undan trodde andra att muslimerna hade gjort en nattattack. Förslaget blev smittsamt. De började alla packa och dra sig tillbaka från fältet. Det sägs att Abu Sufyan låg och sov i sitt tält. Nyheten om det plötsliga tillbakadragandet av de hedniska divisionerna nådde hans öron. Han reste sig upprörd och steg upphetsad på en bunden kamel. Han sporrade djuret, men djuret ville inte röra sig. Hans vänner pekade på vad han gjorde, lossade djuret och Abu Sufyan kunde lämna fältet med sina vänner. " (Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad (ra), Introduktion till studiet av den heliga Koranen, s. 161-162)

Hans Helighet (aba) citerade sedan Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver,

'Just samma natt, när de icke troende flydde från stridsfältet på egen hand, tilltalade den Helige Profeten (sa) sina följeslagare runt honom och sa: "Är det någon bland er som går med på att gå och försäkra sig om tillståndet för den icke troende armén vid denna tid?" Emellertid berättar följeslagarna att kylan vid den tiden var så extrem, och då var rädsla, hunger och utmattning så stor att ingen kunde finna det inom sig att ge ett svar eller göra en rörelse. Slutligen ropade den Helige Profeten (sa) upp namnet på Hudhaifah bin Yaman själv, på vilket han reste sig upp, darrande i kylan, och presenterade sig inför den Helige Profeten (sa). Med extrem tillgivenhet strök den Helige Profeten (sa) sig över huvudet och bönföll till hans fördel och sa: "Var inte rädd och var säker på att

om Gud vill, ska ingen skada komma dig. Gick lugnt in i det **vantrölägret** och skapa inte uppståndelse, och avslöja inte dig själv." Hudhaifah (ra) berättar att:

"När jag gav mig iväg märkte jag att det inte fanns några tecken på kyla i kroppen. Det kändes faktiskt som om jag gick genom ett varmt rum. Min ångest lämnade mig helt. Natten var kolsvart och jag trängde orädd men ändå tyst in i fiendens lägret. Vid den tiden hittade jag Abu Sufyan stående ovanför en eld för att värma sig. När jag såg honom siktade jag omedelbart med min båge och var på väg att skjuta, men sedan kom jag ihåg den Helige Profetens (sa) förmaningen och höll tillbaka från att skjuta min pil. Om jag hade skjutit min pil, var Abu Sufyan på så nära håll att han med all säkerhet inte skulle ha kunnat fly. Vid den tiden uppmanade Abu Sufyan sina män att förbereda sig för återvandringen och sedan tog han till sin kamel mitt framför mina ögon. På grund av sin oro glömde han att lossa frambenen på sin kamel. Efter detta kom jag tillbaka.

När jag nådde mitt läger var den Helige Profeten (sa) engagerad i Salat. Jag väntade tills den Helige Profeten (sa) hade slutat och presenterade sedan min rapport om hela situationen. Den Helige Profeten (sa) tackade Gud och sa, "Detta är inte resultatet av vår egen ansträngning eller styrka, utan det beror helt och hållet på Guds nåd, som har fört förbundsmedlemmarna på flykt genom hans andetag." Efter detta spreds omedelbart nyheten om de icke troendes reträtt över hela det muslimska lägret." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 478-479)

Hans Helighet (aba) sa att incidenten också har nämnts av den andre kalifen, Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad (ra) som skriver,

"Två tredjedelar av natten hade gått. Slagfältet hade redan klarnat. En armé på mellan tjugo och tjugofem tusen soldater och anhängare försvann och lämnade en fullständig vildmark bakom sig. Just vid den tiden fick profeten en uppenbarelse att fienden hade flytt som ett resultat av en Guds handling. För att ta reda på vad som hade hänt ville profeten skicka en av sina anhängare för att skanna slagfältet och göra en rapport. Vädret var iskallt. Inte konstigt att de illa klädda muslimerna frös. Vissa hörde profetens röst när han ropade på natten. De ville svara, men kunde inte. Kylan var förbjudande. Endast Hudhayfah kunde säga högt, "Ja, Guds profet, vad vill du att vi ska göra?"

Profeten ropade igen. Återigen kunde ingen svara på grund av kylan. Endast Hudhayfah svarade igen. Profeten bad Hudhayfah att gå och undersöka slagfältet, för Gud hade informerat honom om att fienden hade flytt. Hudhayfah gick nära diket och såg därifrån att fienden hade lämnat fältet. Det fanns inga soldater och inga män. Hudhayfah återvände till profeten, reciterade Kalimah och sa att fienden hade flytt. På morgonen lossade muslimerna också sina tält och började packa till staden. En svår rättegång som varade i omkring tjugo dagar hade avslutats.' (Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad (ra), Introduction to the Study of the Holy Qur'an, s. 162)

Hans Helighet (aba) sa att han skulle fortsätta att nämna dessa detaljer i framtiden.

Vädjan om böner för den svåra situationen i världen

Hans Helighet (aba) sa att världens tillstånd försämras för varje dag och att det går mot förstörelse. USA och andra stormakter försöker inte agera med rättvisa, medan kriget fortsätter att expandera. Hans helighet (aba) bad att må Allah den Allsmäktige skydda Ahmadier och de oskyldiga från de farliga och dåliga effekterna av detta. Hans helighet (aba) sa att för detta ändamål måste vi öka i vår förbindelse med Gud den allsmäktige och fokusera ännu mer på böner. Varje Ahmadi borde vara uppmärksam på detta.

Hans Helighet (aba) sa att villkoren för Ahmadierna i Pakistan också försämras avsevärt och vädjade om böner för dem såväl som de villkor som Ahmadierna i Bangladesh möter som står inför stora svårigheter. Må Allah den Allsmäktige skänka Sin barmhärtighet och nåd till dem alla.

Sammanfattning utarbetad av The Review of Religions